

Achter code 4756

We zwijgen steeds meer
jij en je geheugen
zwijgen steeds meer

steeds weer
zie ik wat duister doet
bij een drenkeling op volle zee

spelende kinderen in zoeklicht
'het zijn de kindjes, de kindjes, de kindjes'
je vogeltong likt schilfers en oud zout,
spruitjes blauw zijn je lippen.

We zwijgen steeds meer
jij en je geheugen
verzwijgen steeds weer

steeds meer
achter code 4756
verdrink je in bevuilde lakens.

Versleten koekoeksjong
gedrenkt door schuilouders
'waar zijn de kindjes, de kindjes, de kindjes'
hier in het verse doodsbed

gaapt tandeloos een vogelbek
naar de einder
naar een leeg voeteneind.

Eric de Rooij